

קונם יין פרק שמיני נדרים

מזו א מיי פיי מהלי
נדריס הלי ד סמג
לחיון רמב טוש"ע יו"ד סי'
רכ סעי' ו':
מזו ב מיי שס הלי':
יו ג מיי פיי מהלי
שמיעה ויובל הלי':

פירוש הרא"ש

[illegible]

שָׁטַט * פֿשׂיטֶה דֶהשָׁנָה עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִשְׁמַע: וְשָׁמַע מִינֶה שִׁנֵּי
הַפִּשְׁטָה. דְּלִי דִינִי כִשְׁנָה אַחַת לֹא מִתְקַר עֲצוּבָה אֲלֵא בְּשִׁנֵּי עֶשֶׂר
חֹדֶשׁ כְּרוּז שָׁנִים: מִסּוּ דְּמִימָא הֵלֵךְ אַחֲרֵי רוּז שָׁנִים. לְדִית זֶהָן
עֲבוּר וַיִּמָּא דֹּאע"ג דֹּאמֵר הַשָּׁנָה לֹא לִיתְקַר אֲלֵא כְּרוּז שָׁנִים קִמְ"ל:
וּלְעֵינֵן הַלְכָה כִּיּוֹן דְּבִעֵיין לֹא
אִפְשִׁיטֶה נִקְטִיין לְחֹמֶרֶת דְּלוּס כִּיּוֹס
אֶחָד דְּמִי וְאֶסּוּר מַעַת לַעַת:
אִיבְעִיאל לְסוּ אֶמֶר קוּסֵם יוֹן שְׁאִי
טוּעֵם יוֹזֵל מֵאִי. לֹא דְקֹאמֵר כִּהְדִּין
לִישְׁנָה הַבָּא כִּיּוֹן דִּלָּא אִפְשִׁיטֶה עֵינֵין
לְעֵלֵל כִּי אֶמֶר יוֹזֵל כִּיּוֹזֵל אֶחָד דִּינִי
וְלֹא שִׁיךְ לְמַבְעִיאל אִי שָׁנָה חֲמִשִּׁים
כִּלְפֵי חֲמִשִּׁים יוֹזֵל כִּלְאֲחֵר חֲמִשִּׁים
אֲלֵא הֵכָּא בְּאֹמֶר יוֹזֵל זֶה עֲסָקִינִן
וְלֹא דֵק בְּלִישְׁנֵיהּ מִשּׁוּם דְּעִיקֵר בְּעִיין
לִיתָא אֲלֵא אִי שָׁנָה חֲמִשִּׁים כִּלְפֵי
חֲמִשִּׁים שְׁאִינֵה כִּלְל לְחִשְׁבוֹן יוֹזֵל הֵכָּא
שְׁאִין עוֹשִׂין שְׁמִיטָה עַד חֲמִשִּׁים וְשָׁבַע
הֵילֵכךְ נִוְדֵר דְּקֹאִי בְּחִמְנָע יוֹזֵל וְאֶמֶר
יוֹזֵל זֶה מִיתְקַר זֶה אִו כִּלְאֲחֵר
חֲמִשִּׁים שְׁמִיטָה שָׁנָה עוֹלָה לְחִשְׁבוֹן
שְׁמִיטָה שְׁלֹאֲחֵר חֲמִשִּׁים וְנִוְדֵר מוֹתֵר
זֶה שְׁאִין שָׁנָה חֲמִשִּׁים מִכְּלָל יוֹזֵל
שְׁעִיר: וְלֹא שָׁנָה חֲמִשִּׁים וְאַחַת.
שְׁאִין שָׁנָה חֲמִשִּׁים נִמְנִית לְעֵינֵין
שְׁמִיטָה עַד שְׁתַּחֲא נִמְנִית בְּשָׁנָה
חֲמִשִּׁים שֶׁל יוֹזֵל שְׁעִיר וְלִשְׁנֵה אַחַת
שֶׁל שְׁמִיטָה שְׁאֲחֵר אֲחֵרוֹ יוֹזֵל:
הִרִי הוּא אֹמֵר שֶׁ שָׁנִים טוֹעֵר וְכוּ'.

דמשמע דלעולם קודם איסור שביעית מותר נזרוע שש שנים
ולדברציק בשמיטה שלאחר היובל אינו מותר אלא חמש שנים שהרי
היובל אסור בזריעה וכשיגיעו שש שנים תהא שנה ששית שנת
השמיטה: **לדבריס.** דקצירא לכו דקרא כדולהו שנים משמע
הרי הוא אומר ועשת התצואה לשלש השנים ועל כרחין ליכא
ללאוקמיה בשמיטה של שנת מ"ט שהרי זרע של מ"ח צריך שיספיק
לשנת מ"ט ומ"ו וי"א עד הקציר של י"א אלא איכא ללאוקמיה בשאר
שני שבוע שאינו סמוך ליוכל מלפניו כ"ה הא' גוגא קדי בשלש שנים
שהזרע של ששית יספיק לששית ולשביעית ולשמינית עד הקציר:
דיני נמי. הא' קרא דשש שנים תזרע דקא מקשיתו לי מיניה איכא
ללאוקמה בשאר שני שבוע שאינו סמוך ליוכל מאחריו: **בתנ"י** (ד' עד
הפסח אסור עד שיגיע. דלשון בני אדם משמע עד ולא עד בכלל:
עד שיהא אסור עד ש"א. דמשמע עד שיהא כולו: עד פני
הפסח ר' מאיר אומר אסור עד שיגיע. דקצירא ליה לרבי מאיר
הפסח אסור קאמר לא אמרינן דלא מחית איניש נפשיה לספיקא דיום
השני אלא קאמר: רבי יוסי אומר עד ש"א. דקצירא ליה דמחית איניש
עד שיגיע. כלומר אפילו אמר עד שיהא וכדקמי טעמא: זה הכלל
י תורה שבעה ימים כי אמר עד שיהא אסור עד ש"א דכיון דידע
ר שאין להם זמן קצוב שיהו נמשכין אותו זמן ולא יותר אפי' אמר
אין לו קצבה: **גמ'** למימרא (מא') דר' מאיר סבר לא מעייל איניש
גדולה וקטנה לכל כת וכת: כוון אסורות. דאיכא לספוקי דילמא
והסורות. דלא מחית איניש נפשיה לספיקא וכי קאמר גדולה אמרינן
בניחומא: ולענין הלכה כיון דמפרעין להו וקיימאן [אסדהין ס:] דר"מ
עד שיגיע והע"ג דכפ' האומר דקדושין רמין נמי הני מתני' אהדדי
ה לספיקא פליגי אלא בלישנא בעלמא פליגי דר"מ סבר עד פני הפסח

אִילִימָא בְּדָקְתָנִי. דְּלֹאמַר הַשָּׁנָה לְמָה לִי לְמִימַר פְּשִׁיטָא כִּיּוֹן דְּלֹאמַר הַשָּׁנָה מִשְׁמַע ^(א) הַשָּׁנָה וְזוֹ קְאָמַר וְעִיבּוּרָה נִמְי כְּכָלֵל הוּי: וְלֹא אִים **עִיבּוּרָה עִיבּוּר.** וְלֹא לִיתַסְר בְּעִיבּוּרָה קֹא מִשְׁמַע לָן: הִיּה עוֹמַד בְּצִשְׁנָה שֶׁל יוֹצֵל וְהִיּה אֹמַר קוֹנֵס יִין שְׁלִינִי עוֹסֵם יוֹצֵל מֵהוּ: שְׁנָה **חֲמִשִּׁים כְּלַפִּי חֲמִשִּׁים.** וּמוֹתָר ^(א) נִמְי בְּשַׁנַּת חֲמִשִּׁים דְּלֹאִיָּה לֹא קִיאָסְר עֵילוּיָה אֲלֵל לֵאחֲר חֲמִשִּׁים אִו בְּצִשְׁנָה חֲמִשִּׁים נִמְי אֲסוֹר דְּבִשְׁנָה חֲמִשִּׁים מִתְחִיל יוֹצֵל הַבָּא: וְאִי אֲהֵא מוֹנָה **שְׁנָה חֲמִשִּׁים וְאַחַת** (א). שְׁלֹא שְׁמִיטָה לִנְנוּת ו' שָׁנִים שֶׁל שְׁמִיטָה הִבְחָא בְּשַׁנַּת הַיּוֹצֵל עֲלֵמָה שְׁלֹא תֵּהֵא מוֹנָה אֲחֵרָה צִחַת לְשַׁנַּת ג' וְלֵשְׁנָה הַבָּאָה אֲחֵרָהּ שְׁנָה ג' אֲ שִׁיָּה אֲלֵל לְשַׁנַּת חֲמִשִּׁים וְאַחַת תֵּהֵא מוֹנָה אֲחֵת וְשַׁנַּת ג' עֲלֵמָה נִמְנִית לִיּוֹצֵל שְׁעֵבֵר שְׁאִין עוֹלָה לִנְמִין שְׁבוּעָה הַבָּא כְּדִאמְרִינָן: **יוֹצֵל עוֹלָה לִנְמִין שְׁבוּעָה.** דְּשַׁנַּת חֲמִשִּׁים עוֹלָה לִכְאֹן וְלִכְאֹן: אֲמַרו לֹא וכו'. וְאֵלֵם כִּי שַׁשְׁנִית יוֹצֵל עוֹלָה לִנְמִין שְׁבוּעָה אֲחֵרָה אֲלֵל חֲמִשָּׁה בְּשָׁבוּעָה לְשָׁלוֹן שְׁלִי יוֹצֵל שֶׁהִשְׁנָה שְׁהִיא רֵאשׁוֹנָה שְׁהִיא יוֹצֵל אֲסוֹר לְזֹרֻעָה זֶה וְהַשְּׁבִיעִית נִמְי אֲסוֹרָה שְׁהִיא שְׁמִיטָה וְאִינָה אֲלֵל חֲמִשָּׁה לְזֹרִיעָה: אֲמַר לֵס לְדִבְרִים הַבְּרִי הוּא אֹמַר עוֹסֵם אֵם הַבְּצוּאָה לְשִׁלְשֵׁל שְׁנִיִּים. שְׁנָה שְׁשִׁית וְשְׁנָה שְׁבִיעִית שְׁמִיטָה עַד קִיָּרְתָּהּ אִי [נִמִּין] אֲמַרְתָּ ^(א) אִין יוֹצֵל עוֹלָה לִנְמִין

שְׂבוּעַ הַרִי כֹאן אֲרֻבְעָה שָׁנִים שִׁזְרִיכָה לַעֲשׂוֹת לְאַרְבַּע שָׁנִים רִיזָד שָׁנָה
מִמֶּנּוּ הָיָה שָׁמַיָּה וְחִזְבֹּאָה שְׁלֵה לְרִיכָה לְשָׁמַיָּה עֲמָלָה וְלִשְׁנָה אֲרֻבְעִים
וְתוֹשַׁע שֶׁהָיָה שְׁמִיטָה וְלִשְׁנָה חֲמֵשִׁים שֶׁהָיָה יוֹזֵל וְלִשְׁנָה חֲמֵשִׁים וְאַחַת
עַד הַקָּצִיר הָיָה אֲרֻבְעָה שָׁנִים. וְהָאִי פִירְכָּה לְדַרְבִּי הַכֹּל הָיָה לְדַרְבִּי
יִשְׁהוּדָה נִמִּי אִיכָּה לְמִיפְרָךְ לְדַע"ג דְּלֹאֵר יוֹזֵל עוֹלָה לְמִנִּין מִכָּל מָקוֹם
לְאַסְרוֹר הָיָה דְּזוֹרֵעָה וְהוּא נִמִּי אֲרֻבְעָה שָׁנִים: אֱלֹא. לְדַרְבִּי הָיָה לִיכָּה
לְזִקְוִקִי לְהָאִי קֶרֶף אֱלֹא בְּשָׂאֵר שָׁנֵי שְׂבוּעַ בְּשֵׁשׁ שְׁמִיטוֹת וְלֹא בְּשִׁמְעִית
בְּשִׁמְעִית שֶׁל יוֹזֵל וְלֹא קָשִׁיָּה כֹּלָל לֹא לְדִידִי וְלֹא לְרִבְנָן לְדִידִי נִמִּי דְּפִרְכָּה
לִי שֶׁ שָׁנִים מוֹקְמִינָן לִיהָ לְקַרְא בְּשָׂאֵר שָׁנֵי שְׂבוּעַ בְּשָׂאֵר שְׁמִיטִין וְלֹא
בְּשִׁמְעִית רִאשׁוֹנָה הַסְּמוּכָה לְיוֹזֵל: בְּרַזְנָ"ג אֲמַר קוֹנֵס יוֹן שְׁאִינִי טוֹעֵם
עַד הַפֶּסַח אֲסוּר עַד שִׁיגִיעַ. לְדַרְבִּי הַכֹּל: עַד שִׁיחָה אֲסוּר עַד שִׁיחָה.
דְּמִשְׁמַע דְּלֹאֵר עַד שִׁיחָה כֹּל הַפֶּסַח: עַד פְּנֵי פֶסַח. מִשְׁמַע עַד שִׁיגִיעַ
וּמִשְׁמַע עַד שִׁיחָה: עַד שִׁיגִיעַ. דְּקִסְכֵּר לֹא מַעֲיִל אֲרִינִים נִפְשִׁיהָ
לְסַפְּיָהָ

לדנהיה דליכאל למימר דעד פני עד רגע אחד שלפני סוף יום האחרון שני ושלישי ושאר ימי הפסח וכי קאמר עד פני הפסח לפני יום נפשיה לפסיקא: ^א עד הקרי עד הציר עד המסיק אינו אסור אלא כל שזמנו קבוע. כלומר שיש להמשתכו זמן קבוע כגון פסח שקבועה זמנו המשך איסורו אסור עצמו בו וכל שאין זמנו קבוע כגון קציר וכו' עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע שאין אדם אסור עצמו בזמן נפשיה לפסיקא וכו'. כדפרשין במתניתין: ^ב שפי כתיבנו. משתי נשפיה גדולה שבת שניה קאמר. אלמא מחית איניש נפשיה לפסיקא: ופוגע בדולאי גדולה שבגדולות קאמר. מוחלפם השיע. כאן החליפו שיעור: ואפסגו דרורי ימי הלכה כרבי יוסף נקטין בזמור עד פני הפסח שיעורו אסור אלא ומסמך התם (ספ"ד) לעולם לא תיפוך דבמתני' לאו דמעטיל איניש נפש

(א) ר"ה ט. ערכין יב: לג.
(ב) [לעיל יט.], ג שייך
למחנ"י דלעיל, ד שייך
למחנ"י דלעיל, ה [סוף פ'
המשהנה שייך לע"ב],
(ו) [מכאן שייך לע"ב],
(ז) בק"נ פ"ח אות י"ד הגיה
ד"ל אב,

תורה אור השלם

1. וְקִדְשֶׁם אֶת שְׁנֵת
הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם
רִדּוּר בְּאֶרֶץ לְכָל יִשְׂרָאֵל
יֹבֵל הוּא תִּהְיֶה לָּהֶם
וּשְׁבָתָם אִישׁ אֶל אָחִיו
וְאִישׁ אֶל מִשְׁפָּחוֹ
תִּשָּׁבֵה:
וְקִרְאָה כִּי
2. שְׁנֵי חֲמֵשֵׁי חֲמֵשֵׁי
וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרִמְךָ
וְאֶסְפַּת אֶת תְּבוּאָתָה:
וְקִרְאָה כִּי
3. רְצוּיָה אֶת חֲרֻבִּי
לָכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית
וְעֵשֶׂת אֵת הַתְּבוּאָה
לְשֵׁשׁ הַיָּמִים:
וְקִרְאָה כִּי כֹא

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה אלימא וכו'
משמע דהשנה וז'
(ב) ד"ה שנת חמשים וכו'
ומותר בשנת כ"ל ותיבת
נמי נמחק: (ג) ד"ה ואי
אתה מונה שנת חמשים
ואחת. כ"ב עיין מה שפי'
רש"י בראש השנה דף ק'
(ד) ד"ה אמר להם וכו' ואי
נמי אמרת יוכל איננו עולה
למנין שבוע כ"ז:

גליון הש"ס

גמ' דר"מ סבר לא מעייל.
עיין לעיל דף יח ע"ב:
בהר"ן ד"ה אסור בת.
פשיטא דהשנה. ע' רד"ק
ירמיה כח יז:

תוספות

הלך אחר רוב שנים.
ולא אית כחו עיניו
וכשנדר בשבט ונאסר צדק
העיניו ויהי מותר חסד
אחד לפני ראש שנת קמ"ל
דכילה ע סופה נקראת
שנה: יין שאני בועה
יבנה. ה"ה דמתי למינני
ז' אמר הייבול ומייר
[שעורן] חבולתה הייבול
בשנה ומיתפא ע סוף
הייבול ומיתפא כשהגיע
שנת הייבול לפני חמשים
ומיתפא ע סוף ושי
זי נמי לפי' שנה דפרשית
במתני' עמוד בשנת ייבול
עמוד מינני ליה אם נאסר
הז' לפני חמשים ואל
נתפא וייבול אלף גמיוני

ר' יהודה ורבנן דמינא שנת תשס"ו ואי אתה מונה שנת תשס"ו ואתה מכאן שאין שנת תשס"ו נמנית בגזון שמעיה שאם היה נמנה ח"כ היא אחת למנין שמעיה ח"כ לת"ק שנת תשס"ו בשמיעה ור' יהודה בלאחר תשס"ו: [ואין באין אלא חמש. גזון בשבוע ראשון שסמוך ליוזם אחרי בשבוע ה' שנים עם שנת ה'י"ב שנים שמעיה ויוזם אקור בפורים ומשמע לכו דקרא יגיעה הסמוכה ליוזם: דלרבייב. ששנים בפורים להעמיד המקרא אף בשמיעה הסמוכה ליוזם הרי אתה עשית את התבואה לשלם השנים ומיירי בכל שמעיה ושמעיה ששנה ששית מספקת אחר קצרי היום: אחר רצעה ששנים הסמוכה ליוזם לפניה בשבועים אחרון בפורים ועוד: ששנים אחרת ויוזם ששית הרי כאן ארבע: אלא ב' ולא בכל שמעיות מיירי כלומר מה משקליו י' מקרא דשש שנים ארבע לאקומו בשבועים שני שבוע בשבועות ועוד: לתמורה [דכרי מלכר ב'] לפרשיתיה מרעב: